

VIJF
VERHAALTJES
VOOR
HET
SLAPEN
GAAN

Richard Robart

bewerkt door

Raymond Robart

Voorwoord

Richard Robart, vader van twee kinderen (waaronder ik) en vier kleinkinderen, stond bij familie, vrienden en kennissen bekend om zijn geestigheid en creativiteit. Maar vooral ook om zijn spontaniteit. Zo schreef hij, zomaar uit het niets, op een mooie zomerdag in 2005 een vijftal schitterende korte verhalen. Geïnspireerd door zijn kleinkinderen en bedoeld voor alle kinderen. Hoewel hij daar wel wat vage plannen voor had, heeft hij deze verhaaltjes nooit zelf kunnen publiceren. Mijn vader was namelijk al vanaf zijn dertigste behoorlijk ziek. Na de zomer van 2005 ging het snel slechter met hem en op 6 mei 2009 is hij uiteindelijk overleden aan de gevolgen van een ernstige nierziekte.

Om zijn wens toch nog in vervulling te laten gaan, heb ik in 2015 de stap genomen om deze Vijf Verhaaltjes Voor Het Slapen Gaan toch nog te publiceren, zodat ze niet verloren gaan. Het is gratis en voor niets en voor iedereen te downloaden op mijn website.

Mocht u deze verhaaltjes kunnen waarderen, doet u mijn vader, mij en duizenden anderen dan een plezier en doneer een bescheiden bedrag aan de Nierstichting. U kunt dit doen via www.nierstichting.nl. Uw donatie wordt op prijs gesteld. Ik wens u en uw kinderen, ook namens mijn vader, veel (voor)lees plezier.

*Ter nagedachtenis van mijn vader;
Richard John Robart: *1 juni 1933 – †6 mei 2009*

*Raymond Robart, augustus 2015
Met dank aan Raimond Bos*

- 1 Het speelgoed op de zolder**
- 2 De dappere bange brandweerauto**
- 3 De muis die vliegenier wilde worden**
- 4 De stoel die niet bij een tafel paste**
- 5 De boom die ging wandelen**

Geschreven door Richard Robart
juni 2005

Bewerkt door Raymond Robart
augustus 2015

Tweede uitgave, februari 2024

© tekst en afbeeldingen: Raymond Robart

HET SPEELGOED OP ZOLDER

WAT VOORAF GING

Het speelgoed van de kinderen dat op een zolder lag en waar nooit meer mee gespeeld werd had besloten om zelf maar te gaan spelen. Dat moest wel 's nachts gebeuren als iedereen sliep want de mensen mochten het niet merken. Op een nacht hoorden ze het huilen van een pop van het buurmeisje die ook op de zolder was en waar nooit meer mee gespeeld werd. Daarom voelde de pop zich erg eenzaam en daarom huilde ze. Het speelgoed besloot dat de pop van de burens maar bij hen moest komen spelen, maar hoe kregen ze die pop naar hen toe? De slimme pop bedacht een plan maar hij moest wel geholpen worden door de sterke pop. Ze besloten het dakraam open te maken en over het dak naar de burens te gaan, om daar door het zolderraam de pop van de burens op te halen. Maar de slimme pop viel van het dak en de sterke pop was niet sterk genoeg om alleen het dakraam van de burens open te maken.

EN VERDER

Nou, daar lag de slimme pop dan. In de achtertuin van de buurman. "Heb je pijn?" vroeg de sterke pop. "Nee" zei de slimme pop. "Ik ben in de planten gevallen dus dat was erg zacht". "Maar hoe kunnen we nu de verdrietige pop halen?" zei de sterke pop. "Ik bedenk wel iets" zei de slimme pop en hij bedacht weer een plannetje. Hij liep naar de achterdeur van het huis van de buurman en klopte op de deur. Zo hard dat de buurman er wakker van werd. "Hé," dacht de buurman. "Er wordt op de deur geklopt". Hij stapte uit bed en liep naar de achterdeur. Hij maakte de deur open en toen... Floep! Zo snel hij kon glipte de slimme pop tussen de voeten van de buurman door naar binnen, rende de trap op naar boven en toen nog de trap op naar de zolder. "Nou," zei de buurman. "Ik dacht toch echt dat er op de deur werd geklopt. Ik heb het zeker gedroomd." Want de slimme pop was zo snel tussen zijn voeten doorgelopen dat de buurman het in het donker niet had gezien. Toen de slimme pop bij de pop van de burens op zolder was duwden ze allebei zo hard ze maar konden tegen het zolderraam. En buiten op het dak trok de sterke pop zo hard als hij maar kon aan het zolderraam en ja hoor: daar ging het raam open. Ze tilden de pop van de burens uit het raam en voorzichtig gingen ze over het dak terug naar het huis van het spelende speelgoed. "En nu mag je in het vervolg hier wonen", zeiden de andere poppen en ze maakten van een oude doos een huisje voor de pop van de burens.

Elke nacht reed het treintje rond op zolder en allemaal hadden ze veel plezier. Maar de pop van de burens werd op een nacht een beetje verdrietig. De andere poppen en het treintje vroegen wat er toch aan de hand was. "Nou," zei de pop van de burens, "Op mijn eigen zolder had ik een mooi poppenhuis voor mezelf en hier woon ik maar in een oude doos. En ik mis de muis ook heel erg." "DE MUIS?" Riepen ze allemaal tegelijk. "Welke muis?" En de pop van de burens vertelde dat er vaak een muis op zolder kwam kijken of er nog iets te knagen was. Met de muis maakte ze af en toe een praatje en zo waren ze eigenlijk een beetje vriendjes geworden. "Ik heb weer een plannetje bedacht" zei de slimme pop en hij zei dat iedereen nu even heel stil moest zijn. En de slimme pop zei

dat ze allemaal met hun oren tegen de muur moesten luisteren of ze soms een muis hoorden. Een uurtje later hoorde de pop met de grote oren een beetje ritselend geluid bij de burens. "Daar is de muis" riep ze. En de pop met de harde stem riep met zijn mond tegen de muur: "Muisje kun je me horen?" De muis op de zolder van de buurman schrok zich een hoedje en piepte een beetje bang: "Riep daar

iemand?" "Ja," zei de pop met de harde stem, "Wij zijn het speelgoed van de burens en jouw vriendinnetje woont nu ook hier." Toen kwam de slimme pop naar de muur toe en hij riep zo hard hij kon: "Muisje, zou je ons willen helpen?" "Maar hoe kan ik jullie nou helpen?" piepte de muis. "Ik kan alleen maar holletjes maken." "Precies" Zei de slimme pop. "Kun jij een holletje dwars door de muur maken?" "Nou," zei de muis, "Dat kan ik wel maar dat duurt wel vier nachten". En ze spraken af dat de muis een gat in de muur zou knagen en dat hij dan zo vaak hij wilde mee mocht spelen. En in de vierde nacht zag het speelgoed het snuitje van de muis door de muur heen komen en na nog twee nachten was het gat zo groot dat al het speelgoed er wel door kon. Die nacht werd er groot feest gevierd want de pop van de burens kon elke dag naar haar mooie huis terug en ze had ook haar vriendje muis terug. En zo komt het dat er ergens in het land 's nachts een treintje rijdt van de ene zolder door het gat naar de andere zolder. In de trein zitten allemaal poppen en op de locomotief van het treintje zit de machinist. Die machinist heeft een heel spits snuitje en een paar grote snorharen en een paar kleine kraallogjes. Wie zou die machinist zijn?

DE DAPPERE BANGE BRANDWEERAUTO

Ergens in een land was er een fabriek die brandweerauto's maakte. En op een dag rolde er een gloednieuwe prachtig rode brandweerauto uit de fabriek, die besteld was door de brandweer van een klein boerendorpje. In dat dorpje waren veel boerderijen met een rieten dak. Rieten daken kunnen gauw in brand vliegen. Toen de brandweerauto in het dorp aankwam mochten alle mensen komen kijken. De brandweerauto vond het wel leuk dat er zoveel mensen naar hem keken en hij werd er haast verlegen van als hij iemand hoorde zeggen: "Wat is dat een mooie brandweerauto" en "Wat is hij mooi!" Hij bloosde ervan en zo leek hij nog roder dan hij al was.

Op een dag was er brand in het dorp en de brandweerauto ging er heen. Maar bij de brand aangekomen, werd de brandweerauto ineens erg bang voor het vuur. Hij stond te trillen van angst! Gelukkig was de brand gauw geblust en mocht de brandweerauto terug naar de brandweergarage. De tweede en derde keer ging het er steeds erger aan toe en de nieuwe brandweerauto werd steeds banger voor het vuur. Toen er een poos later alweer brand in het dorp was, werd de brandweerauto zo vreselijk bang dat de ruitensproeiers vanzelf aangingen. Want dat is de manier voor een auto om te huilen. De brand was zo erg groot dat de brandweerauto helemaal wit van bangheid werd. Toen begonnen de brandweermannen te mopperen: "Wat is dat nou voor een raar gezicht? Een brandweerauto moet rood zijn en niet wit. En hij moet ook niet zo staan te trillen en niet zomaar de ruitensproeiers laten spuiten." Ook de mensen in het dorp spraken er schande van. De burgemeester zei dat er dan maar een andere brandweerauto moest komen en dat deze maar naar de sloperij moest. En zo kwam de bange brandweerauto terecht op de autosloperij. Daar stond hij altijd in weer en wind en regen en na een paar jaar begon hij al een beetje te roesten. En omdat niemand onderdelen van een brandweerauto wilde kopen, werd de bange brandweerauto niet gesloopt maar hij werd in een hoek van het terrein neergezet. En daar stond hij wel twintig jaar lang en niemand keek meer naar hem om en iedereen vergat dat hij daar nog steeds stond te roesten. De bange brandweerauto kon niet eens meer huilen omdat het water in zijn ruitensproeier allang op was.

Op een dag kwam er een man naar de sloperij om een onderdeel voor zijn auto te kopen. De man liep eens over het terrein en toen zag hij opeens de oude bange brandweerauto staan. "Kijk nou," zei hij. "daar staat een ouderwetse brandweerauto. En alles zit er nog aan. Hij is wel erg verroest maar dat kan ik wel opknappen." Hij kocht de oude bange brandweerauto van de sloper en zette hem in zijn schuur. Toen werd hij meteen maar lid van een club van mensen die oude brandweerauto's hadden en hij werkte heel lang en heel hard totdat na twee jaar de oude bange brandweerauto er uit zag alsof hij net uit de fabriek kwam. En af en toe reed hij met de oude bange brandweerauto mee met een optocht van ouderwetse brandweerauto's. Dat vond de bange brandweerauto erg fijn want zo leerde hij nog meer oude brandweerauto's kennen en iedereen die kwam kijken vond het zo mooi dat de bange brandweerauto er weer van ging blozen en dan leek hij nog roder dan hij al was. Op een keer reed de

bange brandweerauto weer naar huis na een optocht en hij reed over een smalle weg die langs een boerderij met een rieten dak ging. Wat was dat? De boerderij stond in brand! Maar de brandweer was er gelukkig al. Toen ze vlak voor de brandende boerderij waren hoorde de bange brandweerauto dat een brandweerman zei: "Hier kunnen we niks meer aan doen. Als we klaar zijn met het uitrollen van de brandweerslangen en als we die dan aan de pompen hebben vastgemaakt en als we dan de slangen in de sloot hebben gelegd en als er dan eindelijk water opgepompt is, dan is de boerderij allang afgebrand. Nog even en dan gaat het rieten dak ook branden en dan vallen de muren om." Dat hoorde de bange brandweerauto en hij keek een beetje bang naar het rieten dak dat al gauw in brand zou vliegen. Maar wat zag hij daar? Op het dak zat een poes! Omdat ze niet door het vuur naar buiten kon was de poes naar boven gevluht en op het dak geklommen! Maar nou kon ze er niet af want het dak was veel te hoog om er af te springen. En niemand van de mensen had in de gaten dat er een poes op het dak van de brandende boerderij zat. En de bange ouderwetse brandweerauto vergat ineens dat hij zo bang was van vuur. Hij dacht alleen nog maar aan dat bange poesje op het dak dat al gauw zou gaan branden. De bange brandweerauto deed toen niet meer wat zijn chauffeur wilde maar reed helemaal zelf naar de boerderij toe en hij stak zijn lange ladder naar boven tot vlak bij de poes en hij toeterde heel hard. Daardoor keek de poes naar de kant waar het getoeter vandaan kwam en toen zag ze de ladder. Snel klom ze

langs de ladder naar beneden, sprong door het raam dat de bange brandweerauto voor haar had opengezet en kwam zo terecht in de bange brandweerauto die opeens niet meer bang was. Hij deed zijn ladder weer naar beneden en reed nog dichterbij de brandende boerderij toe. Hij zette zijn waterkanon aan en begon de hele boerderij nat te spuiten. Al spuitend reed hij om de boerderij heen, net zo lang tot al het vuur geblust was. De mensen stonden te dansen van plezier en van bewondering voor deze

dappere oude brandweerauto die de brand geblust had en ook nog de poes had gered. Natuurlijk was de binnenkant van de boerderij wel een beetje verbrand maar het dak was nog heel en de muren stonden er ook nog. En dat was te danken aan de ouderwetse brandweerauto omdat die zo dapper was geweest. De mensen kwamen naar de dappere brandweerauto toe en ze moesten hem allemaal even aanraken en ze

spraken allemaal over zijn dapperheid en over het redden van de poes. De oude brandweerauto moest er weer van blozen en was zo rood als hij nog nooit was geweest. De volgende dag ging de burgemeester naar de man van de dappere brandweerauto en vroeg hem of hij de auto aan het dorp wilde verkopen, dan kreeg de dappere brandweerauto een bijzondere plaats op het dorpsplein. De man van de brandweerauto vond dat wel een goed idee maar hij wilde de dappere brandweerauto niet verkopen. Nee, hij gaf hem aan het dorp. En zo kreeg de dappere brandweerauto een ereplaats midden op het dorpsplein waar iedereen hem kon zien en één keer per jaar mocht hij naar de garage om te worden nagekeken en soms werd hij weer geschilderd. De grote mensen vertellen nog steeds aan hun kinderen waarom die brandweerauto daar staat en wat hij heeft gedaan en nog steeds moet de dappere brandweerauto af en toe blozen.

Dus als je eens in een dorpje komt waar op het dorpsplein een ouderwetse brandweerauto staat, dan moet je maar eens luisteren naar de verhalen van de mensen die in het dorp wonen. Ik wed dat je dan de dappere brandweerauto ziet.

DE MUIS DIE VLIEGENIER WILDE WORDEN

Aan de rand van een bos waar weilanden en sloten waren leefde een muis. Elke dag ging de muis een eindje lopen om te zien wat er zoal te beleven was. Hij was niet zoals de andere muizen uit het bos. Hij wilde wel wat meer weten zodat hij later schoolmeester op de muizenschool kon worden. En elke dag, als de muis zijn wandeltocht door de omgeving maakte, hoorde hij het geluid van een groot vliegtuig dat over de weilanden en over het bos vloog. De muis wist wel wat gewone vogels waren, maar die grote vogel die zo'n lawaai maakte verbaasde hem elke keer weer opnieuw. Hij vroeg het weleens aan de andere dieren maar niemand wist wat dat nou voor een vogel was. "Morgen vraag ik het aan de uil" dacht de muis, "die weet alles." En de volgende dag bleef de muis in het bos en ging op zoek naar de uil. "Dag meneer de uil" zei de muis toen hij de uil had gevonden, "ik zou u iets willen vragen". "Ahum..." zei de uil. "En wat mag dat dan wel zijn?" "Nou, ik wil wel eens weten wat voor vogel het is die elke dag met heel veel lawaai over het bos vliegt. U zult dat vast wel weten" zei de muis. "Ahum..." zei de uil weer. "Dat is geen vogel maar een vliegmachine." "Een vliegmachine?" zei de muis verbaasd. "Wat is dat nou voor iets gek?" "Ahum... Een vliegmachine is een soort kunstvogel die door de mensen is gemaakt." "O," zei de muis weer, "en wat voor kunstjes kan die vlieg-machine-vogel dan doen?" "Ahum..." begon de uil weer. "Je snapt er nog niet veel van kleine muis. Een vliegmachine is een soort ijzeren vogel, zal ik maar zeggen, die de mensen gebruiken om in te vliegen. Je weet toch dat mensen niet zelf kunnen vliegen hoop ik?" "Jaja," haastte de muis zich. "Maar hoe weet zo'n ijzeren vogel nou waar hij naar toe gaat?" "Ziezo." dacht de muis. "Op zo'n slimme vraag weet de uil vast geen antwoord." "Ahum... In de vliegmachine zitten mensen. En helemaal voorin zit een mens die de vliegmachine stuurt. Zo iemand heet een vliegenier." antwoordde de uil. "En nu moet je me verder niet lastig vallen." De muis ging weer naar zijn holletje en dacht eens heel diep na over wat hij allemaal van de uil had gehoord. En die nacht droomde hij van een vliegmachine en dat hij de vliegenier was. Toen hij wakker werd, nam hij een besluit. Als mensen vliegenier konden worden, dan kon een muis dat toch zeker ook?! Dat leek hem nog veel leuker dan schoolmeester zijn op de muizenschool. Ja, hij zou vliegenier worden! Maar hoe moest dat eigenlijk? Hij vroeg het maar weer aan de uil, maar die lachte hem uit. "Dom klein muisje, muizen kunnen geen vliegenier worden. Er zijn alleen vliegscholen voor mensen." Toen hij zijn dagelijkse wandeling door de weilanden maakte zag hij een zwaan in het weiland zitten. Hij had al een paar keer met de zwaan gepraat en die had hem wel eens verteld dat zwanen heel ver vliegen naar landen waar de muis niet eens van kon dromen. Misschien wist de zwaan waar hij vliegenier kon worden. Maar de zwaan moest ook lachen. "En misschien vind je vliegen wel helemaal niet leuk" zei de zwaan. Ze praatten er nog even over door en toen zei de zwaan: "Weet je wat, ga maar eens op mijn rug zitten, dan gaan we een eindje vliegen." Nou, dat wilde de muis wel en hij kroop op de

rug van de zwaan. "Houd je goed vast" zei de zwaan en hij begon met zijn lange aanloop. Even later vloog de zwaan door de lucht over de weilanden met de muis op zijn rug. De muis vond het prachtig! Zo heel ver boven alle andere dieren over de bossen en de huizen van de mensen vliegen was toch wel heel erg leuk! "We gaan landen" zei de zwaan, "Houd je goed vast." Met een schok stonden ze stil op het water van de sloot. "En, hoe vond je het?" vroeg de zwaan. De muis zei dat hij het landen wel een beetje eng vond maar dat hij nu wel zeker wist dat hij vliegenier wilde worden. Maar niemand in het bos wist waar er een vliegeniersschool voor muizen was. De zwaan kreeg medelijden met de arme muis die zo heel erg zijn best deed en toch maar niet verder kwam. Daarom bedacht de zwaan iets waar de muis misschien iets aan had. Toen de muis weer eens in de buurt was riep de zwaan hem. "Muisje, kom eens hier", riep de zwaan. Een toen de muis bij hem was zei de zwaan: "Ik maak van jou een vliegenier." De muis snapte er niets van. "Hoe kun jij mij nou vliegenier maken?" "Dat gaat zo," zei de zwaan. "Jij gaat op mijn rug zitten en dan gaan we vliegen. Als jij dan zegt waar ik heen moet vliegen, is het net of jij mij stuurt en dan ben jij de vliegenier." En zo gebeurde het. Na een tijdje oefenen ging alles heel goed want in het begin wist de muis niet zo goed de weg. Vooral de weg terug naar zijn eigen weiland was soms heel moeilijk te vinden voor de muis. En als ze over het bos vlogen keek de uil soms omhoog. Dan zag hij de zwaan vliegen met de muis op zijn rug en dan schudde de uil maar eens met zijn kop: "Ahum..., het moet toch niet gekker worden in deze wereld." En alle andere dieren moesten vreselijk lachen om dat gekke stel. De zwaan met een muis op zijn rug. Ze vonden het allemaal maar raar. Dat hoorde niet in een fatsoenlijk dierenbos. Het werd zelfs zo erg dat er niet meer gepraat werd tegen de muis en de zwaan. Dat vonden ze allebei niet fijn.

Op een dag kwam er een mol naar de uil toe. In zijn armen droeg hij een klein baby-molletje. Het baby-molletje was erg ziek en de vader-mol vroeg aan de uil hoe het kleine molletje weer beter kon worden. "Ahum...", zei de uil, "Dan moet je hem pap geven die gemaakt is van de wortel van een lariksboom." "En waar kan ik die boom vinden?" vroeg de mol. "In dit bos is er geen een voor zover ik weet." "Dat is zo" zei de uil. "De lariksboom groeit in een bos dat wel 100 kilometer hier vandaan is." "Maar dat is veel te ver weg", zei de mol. "Tegen de tijd dat we een stukje wortel van die boom hier hebben is mijn kindje allang doodgegaan." Ja, Ik kan er verder ook niks aan doen" zei de uil. "Uilen kunnen niet zo ver vliegen, weet je." Toevallig hoorde de muis dit omdat hij net in de buurt liep. Hij liep naar de mol toe en zei: "Maar ik kan jou misschien wel helpen. Breng gauw je kindje naar je hol en ga dan met me mee naar de zwaan." Bij de zwaan aangekomen vertelde de muis van het zieke kindje van de mol en van de lariksboom die in dat verre bos was. Hij vroeg aan de zwaan of hij met hem naar dat verre bos kon vliegen om een stukje wortel van de lariksboom te halen. "Maar ik weet helemaal niet waar dat bos is" zei de zwaan. "Wacht maar even" zei de muis en hij rende zo hard hij kon terug naar de uil en vertelde van zijn plannetje. De uil legde uit waar het bos met de lariksboom was maar zei dat er nog meer problemen waren: De wortel van de boom ligt zo diep dat een muis niet diep genoeg kan graven. De mol kan wel diep genoeg graven, maar die kan niet een stukje van de wortel knagen. "Jullie zullen dus allebei met de zwaan mee moeten vliegen en ik weet niet of de zwaan dat wel goed vindt." De muis holde terug naar de zwaan waar ook de mol nog wachtte. Hij vertelde wat de uil had

gezegd en de zwaan moest eens even nadenken. "Hoeveel weeg je?" zei hij tegen de mol. "Dat weet ik niet" zei de mol die zich nog nooit gewogen had. Dieren hoefden zich eigenlijk nooit te wegen. "Ga maar eens op mijn rug zitten" zei de zwaan. Dat deed de mol en de zwaan vond dat de mol en de muis best samen op zijn rug naar het verre bos en terug konden vliegen. Omdat de muis nu de weg wist mocht hij natuurlijk helemaal voorop zitten en zo kon hij de zwaan de goede kant op sturen. In het verre bos groef de mol een

diepe gang naar de wortel van de lariksboom. Toen ging de muis naar beneden om een stukje wortel eraf te knagen. Tegen de avond waren ze weer terug in hun eigen bos. De moeder-mol maakte een papje van de wortel en gaf dat aan de baby-mol. Twee dagen later was het kleine molletje weer helemaal beter. Nu werd er heel anders gedacht over de muis en de zwaan. Omdat de baby-mol weer beter was werd er die avond feest gevierd op de open plek in het bos. De muis en de zwaan waren de eregasten en iedereen vond het een eer om met de muis en de zwaan te mogen praten. "Nu ben ik een echte vliegenier", zei de muis. En in een boom zat de uil. Die schudde maar weer eens met zijn hoofd en zei: "Ahum... Het moet toch niet gekker worden."

DE STOEL DIE NIET BIJ EEN TAFEL PASTE

In een kleine stad woonde een meubelmaker. Hij maakte de mooiste meubels van de hele stad en omdat zijn meubels niet alleen mooi maar ook sterk waren, had hij altijd veel klanten in zijn winkel. Op een dag ging de meubelmaker naar de houtverkoper om hout te kopen zodat hij weer nieuwe meubels kon maken. Bij de houtverkoper zag hij op een apart plekje een paar planken liggen. De meubelmaker keek er eens naar, voelde eens aan het hout en rook er eens aan. Nou, hij had al van heel veel soorten hout meubels gemaakt, maar dit soort hout had hij nog nooit gezien. Hij vroeg aan de houtverkoper wat dat nou voor hout was. "Ja", zei de houtverkoper, "Dat is heel bijzonder hout. Dat is Kalle-kallehout en het komt van de allerlaatste Kalle-kalleboom die er was." De meubelmaker vond dat zo bijzonder dat hij het hout kocht. Het was wel niet erg veel hout. Een paar planken maar. Net genoeg om er een stoel van te maken. En dat deed de meubelmaker. Hij maakte van het Kalle-kallehout de mooiste stoel die hij ooit had gemaakt en toen hij klaar was ging hij in zijn winkel op zoek naar een tafel die bij de stoel paste. Maar er was in de hele winkel geen enkele tafel te vinden waar de stoel bij paste. En als er een tafel was die een klein beetje leek op Kalle-kallehout, dan was de stoel weer te hoog of te laag. "Nou", dacht de meubelmaker, "Dan moet ik de stoel maar los verkopen." Maar hoeveel klanten er ook in zijn winkel kwamen, niemand wilde de stoel kopen. Ze vonden de stoel allemaal heel erg mooi maar altijd zeiden ze weer: "Maar hij past niet bij onze tafel." En telkens moest de meubelmaker weer vertellen dat hij geen Kalle-kallehout genoeg had om een tafel te maken.

Na drie jaar was de stoel nog steeds niet verkocht en daarom besloot de meubelmaker om de stoel bij het grof vuil op straat te zetten. Toen de volgende morgen de vuilnisman langs kwam zag hij de stoel en hij nam hem mee naar zijn huis want hij vond het wel een erg mooie stoel en de stoel zag er uit alsof er nog nooit iemand op gezeten had. Maar ook bij de vuilnisman was geen tafel waar de stoel bij paste. Zijn vrouw wilde de stoel niet in de kamer hebben, al was hij nog zo mooi, want ze vond dat de stoel helemaal niet bij de andere meubels paste. En zo verdween de stoel in de schuur van de vuilnisman. Soms haalden de kinderen de stoel uit de schuur om er mee te spelen. Dan sprongen ze erop en eraf of maakten een dansje op de stoel. Daarna werd de stoel weer in de schuur gezet. Toen het winter werd was er ijs op het kanaal dat achter het huis van de vuilnisman langsliep. Eén van de kinderen moest nog leren schaatsen en haalde de stoel uit de schuur om er mee te leren schaatsen. Dat vond de stoel helemaal niet fijn want hij kreeg er erg koude poten van. En stoelen houden niet van koude poten. Na een uurtje oefenen ging het kind even naar huis om wat op te warmen en een boterham te eten. De stoel liet hij zolang op het ijs staan. Maar toen het kind weer op het ijs terugkwam was de stoel aan het ijs vastgevroren! Er was geen beweging meer in te krijgen en daarom ging het kind maar weer naar huis en aan de stoel werd nooit meer gedacht.

In het voorjaar ging het ijs smelten en toen dobberde de stoel maar wat rond in het kanaal. Op een dag kwam er een groot schip door het kanaal. Het schip was onderweg naar Afrika met een lading warme dekens. Een matroos zag de stoel drijven, pakte zijn hengel en viste de stoel op. De rest van de reis zat de matroos vaak aan dek op de stoel en hij was er erg blij mee. In de haven van een kleine stad in Afrika kwam er een oude man naar de matroos toe en vroeg of hij iets kon verdienen. Hij wilde dan wel boodschappen doen voor de matroos, of zijn kleren wassen, of zijn schoenen poetsen. Je kon wel zien dat de oude man heel arm was. Daarom liet de matroos de man zijn hut op het schip schoonmaken. Ondertussen gaf hij hem een kopje koffie en maakte een praatje met hem. De oude man vertelde dat hij vroeger houthakker was geweest maar dat hij nu te oud was om hout te hakken. En omdat hij zo arm was ging hij soms naar de

haven om wat extra geld te verdienen. Ook was hij erg eenzaam, want er kwam nooit iemand bij hem op visite. Dat kwam eigenlijk omdat de oude man zo arm was dat hij thuis maar één tafel en één stoel had. Daarom moesten de mensen die vroeger op visite kwamen altijd blijven staan, want de enige stoel in het huisje was natuurlijk voor de oude man. Dus kwamen ze maar niet meer. "Nou," zei de matroos, "Dan heb ik een verrassing voor u." En hij liet de stoel die hij uit het kanaal had opgehangeld aan de oude

man zien. "Die stoel is nu van u." De oude man bekeek de stoel en viel haast om van verbazing! "Dit kan helemaal niet. Ik ben vast aan het dromen! Deze stoel is gemaakt van Kalle-kallehout en dat bestaat allang niet meer! Ik heb zelf heel lang geleden de laatste Kalle-kalleboom omgehakt en omdat het mijn laatste boom was mocht ik er zelf een stukje van hebben. Daarvan heb ik een tafel en een stoel gemaakt. Hout voor nog een stoel had ik niet!" De oude man viel van blijdschap haast in het water van de haven. "Weet je wat?" zei de matroos. "U hoeft de stoel niet zelf te dragen. Ik breng hem wel naar uw huis en dan blijf ik een uurtje bij u op visite. Nou, dat vond de oude man erg fijn en zo kwam het dat even later de matroos bij de oude man op visite ging. De stoel werd bij de tafel met de andere stoel gezet en ... De stoel paste precies bij de tafel en de andere stoel die ook van Kalle-kallehout waren gemaakt! Toevallig liepen er een paar mensen langs het huis van de oude man. Ze keken door het raam naar binnen en konden hun ogen niet geloven: De oude man had visite en ze ZATEN allebei! Vanaf die

dag kreeg de oude man weer visite want het hele stadje had gehoord van de nieuwe stoel die de man had gekregen van een matroos uit een ver, ver land.

De oude man was nu niet meer eenzaam en hij snapt nog steeds niet hoe het mogelijk is dat hij een stoel van Kalle-kallehout erbij heeft gekregen. En de meubelmaker? Die denkt dat de stoel verbrand is bij de vuilnisovens. Hij weet niet eens dat de allermooiste en duurste stoel die hij ooit heeft gemaakt in het huis staat van één van de armste mannen van Afrika. Ga jij het hem vertellen?

DE BOOM DIE GING WANDELEN

In een land hier heel ver vandaan was een groot bos. In dat bos stonden een heleboel bomen. Het waren niet allemaal dezelfde bomen: er waren eikenbomen en beukenbomen en nog veel meer soorten bomen. Als het mooi weer was kwamen er mensen naar het bos om een eindje te wandelen. Dan keken ze naar de bomen en de struiken en in het najaar waren er ook paddenstoelen in het bos. De bomen vonden het wel leuk als de mensen zeiden dat de bomen dit jaar weer zo mooi waren.

Een van de bomen dacht op een dag: "Waarom moet ik hier de hele tijd blijven staan? Ik zou ook wel eens willen wandelen." Dat vertelde hij aan de bomen die naast hem stonden, maar die moesten er vreselijk om lachen. En toch bleef de boom er maar steeds weer aan denken dat hij wilde wandelen. Net als de mensen. Op een avond, toen alle mensen weer naar huis waren dacht de boom: "Nu ga ik het proberen. Nu wil ik gaan wandelen." Hij trok zijn wortels een voor een uit de grond en deed net alsof dat zijn benen waren. Heel voorzichtig probeerde hij een stapje naar voren te doen en... Ja hoor, dat lukte! De andere bomen keken ademloos toe want dit was natuurlijk wel heel erg spannend. De boom probeerde nog een stapje. Bijna was hij gevallen maar het lukte hem toch om nog een stapje te doen. De boom werd wel erg moe van de inspanning en daarom besloot hij dat het voor de eerste keer wel genoeg was geweest. Hij zou het de volgende avond wel weer proberen en stak zijn wortels weer in de grond. De andere bomen fluisterden tegen elkaar: "Heb je dat gezien? De oude eikenboom heeft een stukje gelopen!" En zo gaven ze het door aan alle andere bomen in het bos. Bijna niemand wilde het geloven maar als de beukeboom het zei, dan zou het wel waar zijn. En de dieren in het bos die het hadden gezien waren er helemaal van in de war. En zo gonsde het door het bos: "De oude eikenboom heeft een paar passen gewandeld." En de volgende zei: "De oude eikenboom heeft een stukje gewandeld." En weer een volgende zei: "Heb je het al gehoord: De oude eikenboom is het halve bos door gelopen". En zo werd het almaar meer. En alle dieren kwamen kijken maar de boom stond weer netjes op zijn plaats alsof er niets was gebeurd. De volgende avond, toen het weer stil was in het bos probeerde de boom het opnieuw. Hij trok zijn wortels weer uit de grond en nu ging het al wat beter; Hij deed wel tien stappen en ook weer tien stappen terug naar zijn eigen plek in het bos. Nu hadden bijna alle dieren het gezien en ze vertelden het aan alle andere bomen en struiken in het bos. De vogels die in de boom woonden gingen maar gauw verhuizen want dit vonden ze toch wel een beetje te griezelig. Stel je voor, als fatsoenlijke vogel ga je toch niet wonen in een wandelende boom?

Na een paar avonden vond de boom dat hij goed genoeg kon lopen om eens wat verder te gaan wandelen en die avond wandelde de boom helemaal naar de rand van het bos. Hij zei heel vriendelijk; "Goedenavond" tegen alle andere bomen waar hij langs liep en die waren zo verbaasd dat ze meestal helemaal vergaten om antwoord te geven. Aan de rand van het bos aangekomen was de boom zo moe van het lopen dat hij maar besloot daar te blijven staan tot de volgende avond.

Die dag kwamen er twee boswachters in het bos. De boswachters kenden het bos heel goed en wisten precies waar alle bomen stonden en wat voor soort bomen het waren.

"Kijk nou eens", zei de ene boswachter tegen de andere, "Hier stond toch nooit een eikenboom?" "Nee.", zei de andere "Dat dacht ik ook al. Maar bomen kunnen niet zomaar ergens gaan staan dus we zullen ons wel vergissen." "Toch vind ik het vreemd" zei de eerste weer en toen liepen ze maar weer door. De oude eikenboom die nu aan de rand van het bos stond keek eens om zich heen en hij zag dat langs het bos een weg liep en daarachter kon hij een stad zien liggen. "Dat lijkt me wel leuk", dacht de boom. "Als ik nou eens naar de stad wandel dan kan ik eens naar de mensen gaan kijken. Die komen toch ook altijd naar het bos om naar mij te kijken?" En zo gebeurde het ook. Die avond ging de boom naar de stad wandelen. Maar net toen hij midden op de weg was kwam er een auto aan! De man in de auto had natuurlijk nog nooit een wandelende boom gezien en hij schrok er zo erg van dat hij pardoos tegen de boom reed. Gelukkig

reed hij niet zo hard maar de auto was wel stuk. De boom schrok ook heel erg en liep gauw naar de weilanden aan de andere kant van de weg. De man van de auto belde naar de politie en die was er al gauw. "Hoe komt uw auto zo stuk?", vroeg de politieman. "Nou," zei de man. "Er liep een boom midden op de weg en daar schrok ik van." "Je bent vast dronken.", zei de politieman "Bomen kunnen niet lopen." en hij nam de man van de auto mee naar het politiebureau. Ondertussen was de boom bij de huizen aangekomen.

Hij had zich gelukkig niet erg bezeerd. Maar alle mensen waren al naar bed want de boom kon natuurlijk niet zo hard lopen en daarom was het al laat geworden. "Weet je wat?", dacht de boom, "Ik ga wel zolang in het weiland staan en dan ga ik morgen wel op tijd naar de mensen kijken." Hij wandelde terug naar het weiland en stak daar zijn wortels in de grond. Maar die nacht begon het heel erg hard te waaien. De boom was niet gewend om in de zachte grond van een weiland te staan en daardoor had hij moeite om overeind te blijven staan. Maar het waaide zo hard dat de boom toch niet langer kon blijven staan en hij viel pardoos omver in het weiland. En hij kon niet meer opstaan want dat was te moeilijk.

De volgende ochtend zagen de mensen de boom liggen. Ze belden naar de boswachters en die kwamen eens kijken. "Dat is toch de boom die we aan de rand van het bos hebben zien staan?", zei de ene boswachter tegen de andere. "Ja, dat geloof ik ook", zei de andere. "Nou, dan heeft het wel erg hard gewaaid als die boom helemaal

hier naartoe is geblazen." Ze gingen weg om een zaag en een vrachtauto te halen en waren een uurtje later weer terug bij de boom. Ze zaagden hem in stukken, deden die op de vrachtauto en reden weg. Een paar takken bleef in het weiland liggen. En wat denk je? Die takken konden nu ook lopen en ze liepen gauw terug naar het bos waar ze zich veilig voelden. En die takken kregen later kleine takjes en die konden ook allemaal lopen. Een paar jaar later waren er zoveel lopende takjes dat het de mensen begon op te vallen. Sommigen namen er een paar mee naar huis. Maar er waren er ook die in een dierentuin terecht kwamen want het was toch wel iets heel bijzonders. Zou je wel eens zo'n wandelende tak willen zien? Ga dan maar eens met je vader of je moeder of je oma of je opa naar een dierentuin in de buurt. Want ze bestaan écht.